

POSTANOWIENIE

15 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 15 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J.Ł.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W. oraz Szpitalowi w J.
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej J.Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 30 września 2021 r., I ACa 1762/17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Odwołała się przy tym ogólnie do obu podstaw skargi kasacyjnej i do oceny, że „naruszenia przepisów prawa mają charakter kwalifikowany, gdyż są one oczywiste i widoczne *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i wynikającej już z treści skargi”. Wymieniła przy tym art. 361 § 1 k.c. oraz art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz przytoczyła wybrane orzeczenia dotyczące zasad wykładni tych przepisów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Trzeba jednak podkreślić, że tak jak podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tak samo nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia. Tymczasem zarzuty naruszenia prawa procesowego zgłoszone przez powódkę zmierzają w istocie do zakwestionowania stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia, a zarzuty naruszenia prawa materialnego osadzone są w takim stanie faktycznym, jaki kreuje powódka, chociaż nie znalazł on potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego. Uzasadnienia obu Sądów *meriti* są szczegółowe, objaśniają sposób ich podejścia do dowodów zebranych w sprawie, wywody Sądów są logiczne i wszechstronne, gdy chodzi

o odniesienie się do przepisów materialnych, w których roszczenie powódki mogłyby mieć podstawę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.